

SVATÁ HORA

ČÍSLO 4 • 2009

Rozhovor s Romanem Janáčem

Slavnost Korunovace

Cyklopouť ze Svaté Hory do bavorského Bodenmais

Duch svatý v našem životě

Boj o víru

Svatý Alfons

OBSAH

Úvodník

Návštěva **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Romanem Janáčem **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **8**

Opravy na Svaté Hoře **8**

Slavnost Korunovace **9**

Cyklopoutě ze Svaté Hory
do bavorského Bodenmais **14**

Letní tábor
vietnamské katolické mládeže **16**

Spiritualita

Duch svatý v našem životě **17**

Boj o víru **19**

Svatý Alfons **22**

Informace

Exercicie, poutě, bohoslužby **24**

Návštěva

Někde jsem četl tento citát: „*Dokonce i nejlépe vysvětlené abstraktní myšlenky přitahují málo lidí. Stačí, že se objeví nějaká osoba, živá osoba, schopná oslovit srdce, stačí, že ze života této osoby září pravda a že její vnitřní síle odpovídá neméně velký dar lásky – tak zornice lepších dnů... rozzáří naše nebe.*“

Připravujeme se na návštěvu papeže Benedikta XVI. Je to již po třetí, co Svatý otec zavítá do naší vlasti. Přichází jako svědek Boha pro dnešní svět. A svědčí o základních hodnotách, bez kterých svět, čili ani my, není schopen kráčet kupředu v naději lepší, šťastnější budoucnosti. Budoucnosti, která má cíl. Cíl zářící a radostný – setkání s Bohem na věčnosti.

Samozřejmě, že můžeme mít spoustu názorů na návštěvy všeobecně. Někteří berou návštěvy jako něco zbytečného, a tak se k nim i stavějí. Jiní je zase vnímají jako povinnost, či nutné zlo a podle toho také k nim zaujmou odpovídající postoj. Někdo v nich zase vidí možnost dobře se najíst, či napít a využívá různých příležitostí k tomu, aby se k někomu „pozval“.

Jsem přesvědčen, že papežská návštěva se neřadí ani k jedné kategorii výše zmíněných návštěv. Naopak. Přichází k nám otec, který chce rozjasnit tvář svých dětí povzbudivým slovem. Chce naplnit srdce nadějí, že v každé chvíli se může zrodit nový život, i tam, kde se zdá, že všechno umírá, že se může kolem nás rozlít z kamenných srdcí láska. Vždyť mnohdy za velkou skálou se nachází pramen vody, a když si najde cestu ven, tryská život a rozpíná se dál.

Přípravy se rozproudivly naplno, aby po organizační či materiální stránce bylo všechno připraveno. Nezapomeňme však, že nejdůležitější je připravit srdce, aby bylo ochotné přijmout pravdu, naději i povzbuzení. Aby bylo schopné objevit ten pramen za skálou, který čeká na možnost dát život.

P. Anton Verbovský, CSsR

„Milovat znamená dát všechno a přidat sebe samého.“

sv. Terezie

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Letecký pohled
na Svatou Horu

Fotografie v časopise:
Jiří Jiroušek, Jan Traxler,
Miroslav Zelenka
a archiv Svaté Hory

Mám vystoupit, nebo se mám vrátit domů?

*Rozhovor s Romanem Janáčem,
knězem,
svatohorským redemptoristou,
zapáleným motoristou
a trpělivým spolubratrem*

Odkud pocházíš?

Narodil jsem se v roce 1971 ve Vsetíně, na Valašsku, vyrůstal a žil jsem, spolu s rodiči a dvěma staršími bratry, v malé vesničce Lačnov, která patří do farnosti Valašské Klobouky. Základní školu jsem navštěvoval v Horním Lidči, pak jsem nastoupil na střední školu do Bruntálu, obor malíř - natěrač. Po návratu z vojny jsem pracoval ve svém oboru u státního podniku ve Valašském Meziříčí, kde jsem byl až do doby, než jsem odešel na Svatou Horu. To bylo v roce 1997.

Jaké je tvé rodinné zázemí a co nejvíce v mládí formovalo tvoji víru?

Vyrůstal jsem v katolicky založené rodině, zvláště z mamčininy strany měla víra její a mých příbuzných na mě jistě velký vliv. Moje maminka je pro mě tím, kdo mi byl a stále je ve víře největším příkladem. A neměla to se mnou vždy lehké. Za vše jí moc děkuji.

Jak probíhalo tvé rozhodování o životním povolání? Chtěl jsi již od počátku být knězem – kdy přišlo povolání k řeholnímu životu?

Knězem jsem od mládí být nechtěl, neuvažoval jsem o tom, měl jsem svou práci a jiné zájmy, spíše světské. Povolání přišlo až mnohem později, kdy se změnila okolnost mého života. Ze státního podniku mě z důvodů snižování stavu v roce 1995 propustili a já musel hledat jiného zaměstnavatele. Po určitém čase jsem našel soukromého podnikatele pana Jelínka, který byl věřící, a pracoval jsem u něj. V době, kdy jsem nastoupil, měl zakázku v pražském bohosloveckém semináři. Dostal jsem se tak do pro mě tehdy docela jiného prostředí, než na jaké jsem byl zvyklý. Zde, mohu říci, začala moje pozvolná cesta až ke kněžství. Atmosféra v semináři mě oslovila, a já začal cítit Boží volání, modlit se a přemýšlet nad sebou i svým životem. Pociťoval jsem velkou potřebu někomu se svěřit, potřeboval jsem duchovní vedení, a tak jsem oslovil tehdejšího rektora semináře a dnešního biskupa Mons. Jana Baxanta. To on mi navrhl, jestli se nechci podívat na Svatou Horu, do komunity redemptoristů. Tak jsem to zkusil. Několikrát jsem přijel na Svatou Horu, kde se mnou o všem možném hovořil především tehdejší provinciál P. Jan Zemánek. Pak jsem se rozhodl a 1. dubna 1997 jsem nastoupil na Svatou Horu jako kandidát řeholního života a zaměstnanec. Problém byl v tom, že jsem neměl maturitu. S pomocí pana biskupa Lišky jsem nastoupil od září na Biskup-

ské gymnázium do Českých Budějovic, na tříleté dálkové studium. Nebylo to pro mne lehké, byl jsem ze školy dlouho pryč, ale s pomocí Boží jsem v květnu 2000 odmaturoval. Po maturitě jsem hned po prázdninách nastoupil do semináře v Bratislavě, tam jsem strávil šest let. My, redemptoristé, tam studujeme a máme formaci proto, že jsou tam pro studenty bohosloví lepší podmínky. Je tam větší komunita, větší možnost vlastní formace a sdílení společenství studentů. Noviciát jsem absolvoval v Podolínci na východním Slovensku, trval jeden rok a následoval po dvou letech studia filozofie.

V čem tě oslovila právě spiritualita Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele - redemptoristů?

O redemptoristech jsem vlastně nic nevěděl. Jako malý jsem asi v semináři potkal tehdy ještě bohoslovce P. Stanislava Příbyla, ale to jsme se ještě neznali. Opravdové setkání s redemptoristy jsem zažil až na Svaté Hoře. Měl jsem to štěstí, že jsem ještě zažil „starou gardu“, kněze jako byli P. Břicháček, P. Bříza, P. Líkař, P. Vaněk, P. Zemánek, P. Houska, P. Saller, P. Chytil a další. Oslovil mě především jejich přístup k životu, věrnost a humor. Na Svaté Hoře mně také velmi pomohly řeholní sestry svatého Vincenta z Pauly, které zde působily až do roku 2001. Jim jsem rovněž vděčný za duchovní podporu a modlitby.

Je těžké působit tak daleko od domova?

Tohle, mohu říct, mi moc nevádí. Od střední školy jsem byl vlastně pořád pryč z domova. Jsem člověk, který rád cestuje, rád jezdím autem. Určitě se ale také rád vracím domů, kde mám bratry a maminku. Otce už nemám, zemřel tři měsíce poté, co

jsem nastoupil na Svatou Horu. To byla pro mne velká zkouška. Pamatuji si, jak za mnou přišel P. Zemánek a se slzami v očích mi sdělil, že můj otec zemřel a já mám jet domů. Myslím, že mnozí nevěřili tomu, že se vrátím, a přece. Pamatuji si dodnes, jak jsem jel zpátečním rychlíkem do Prahy. Přijeli jsme do Prahy a já stál ve dveřích a rozhodoval se: Mám vystoupit, nebo se mám vrátit se domů...? Bylo to velké pokušení, ale nevystoupil jsem.

V čem je soužití s tak rozličnými typy charakterů, jako jsou tvoji spolubratři, pozitivní a kde se vyskytují problémy?

Snažím se být realista. Já ani nikdo jiný nejsme dokonalí. Bůh si mě vybral, stejně jako bratry okolo mne, a povolal nás právě sem. Víím, že žádné lidské společenství, ani rodina, není a nikdy nebude dokonalé. Tedy ani v řeholní komunitě to

není vždy lehké, ale jsem tu především kvůli Bohu a ve všem ostatním se musím pomalu okřesávat a učit se. A hlavně mít pokoru a trpělivost. Můj život není tak dokonalý, abych mohl spolubratra odsuzovat, nebo nepřijímat. Je důležité snažit se dívat na každého tak, jako se na něj dívá Bůh, a Bůh má rád přece každého takového, jaký je. Je to ustavičná škola.

Je služba na Svaté Hoře něčím výjimečná?

Je výjimečná hlavně místem samotným. Je to místo požehnané a promodlené, je zde cítit velká Boží láska a přítomnost Panny Marie. Být knězem na Svaté Hoře je pro mě velká pocta, zodpovědnost a také příležitost, jak se naučit být opravdu dobrým člověkem a bratrem pro druhé. Knězem jsem teprve dva roky, takže zkušenosti, i ty pastorační, teprve sbírám. Člověk se tu má možnost setkat se spoustou různých typů lidí, kteří sem přicházejí a od nás, zde působících, něco očekávají. Učím se tu stále, především být flexibilní po všech stránkách, hlavně při rozhovorech a ve zpovědnici. V posledních dvou letech jsem pak měl na starosti přípravu na křest a svatby.

Za dvanáct let, které na Svaté Hoře mám možnost být, tu mám spoustu přátel a zvykl jsem si tady. Jsem tu prostě „doma“. A Svatá Hora mi stále dává do života mnoho dobrého.

Mluvil jsi o tom, že zpočátku byly tvoje záliby převážně světské. Jaké koníčky máš v současnosti?

Jak jsem už řekl, mám rád auta a cestování. Nejlépe si odpočívám v autě, na dlouhé cestě. Mám také motorku 125 Enduro, na které si občas provětrám hlavu. Někdy si udělám čas na přírodu nebo poslouchám hudbu, i tu trochu „tvrdší“. Dříve jsem hrával aktivně fotbal. Na sport ale bohužel už moc času a příležitostí nemám.

Co bys chtěl na závěr vzkázat čtenářům?

Aby se za nás, kněze, zvláště v tomto Roce kněží modlili. Já jsem rád, že jsem knězem, jsem za to Bohu vděčný, je to nejkrásnější povolání, které si nezasloužím, je to dar. Přeji čtenářům časopisu Svatá Hora, aby se nikdy a ničím nenechali v životě znechutit – každý, i já, se o to musíme snažit. Přeji jim, aby se na vše v životě učili dívat s trochou Boží perspektivy – ne já, ale Bůh má vše ve svých rukou – a aby se vždy a se vším utíkali k Panně Marii a obraceli na Boha, na Ježíše. On nám tak rád se vším pomáhá. Všem vyprošuji mnoho Božího požehnání.

*S P. Romanem Janáčem, CSsR hovořil
Pavel Šmolík*

Zprávy ze Svaté Hory

- V sobotu 6. června byla pouť rodin pražské arcidiecéze. Mši svatou celebroidal Mons. Aleš Opatrný.
- Od 8. června se konaly týdenní exercie na téma „S našimi národními světcí“, které vedl P. Zdeněk Šilhánek, CSsR.
- V neděli 14. června při mši svaté v 9.00 hodin byla oslava Božího těla. Po mši svaté byla uctěna Nejsvětější svátost oltární průvodem v ambitech. Hudební doprovod zabezpečil Svatohorský chrámový sbor a žesťový kvartet. Zazněly čtyři eucharistické sbory od Bohuslava Korejse a hudba pro žestě.
- V pondělí 15. června začaly týdenní exercie na téma „Ježíš uzdravuje“, které vedl P. Josef Michalčík, CSsR.
- V sobotu 20. června se konala vigilie slavnosti Korunovace milostné sošky Panny Marie. Po večerní mši svaté v 19.30 hodin následoval světelný průvod.
- V neděli 21. června byla slavnost Korunovace (277. výročí). Hlavní mši svaté v 9.00 hodin předsedal Mons. Diego Causero, apoštolský nuncijs v ČR. Při mši svaté zazněla Mše D dur „Luzanská“ od Antonína Dvořáka. Poté poutníci uctili Pannu Marii společným průvodem. Následovalo pozhánání pomníku na památku zemřelým obyvatelům z italského Valle di Ledro v Čechách za první světové války (více na jiném místě časopisu).
- Od 1. července na Svaté Hoře jako farní vikáři působí P. Zdeněk Šilhánek, CSsR a P. Anton Verbovský, CSsR.
- Ve dnech 4. – 6. července se v areálu Svaté Hory uskutečnil další ročník letního tábora vietnamské katolické mládeže. Této akce se zúčastnilo více než sto táborníků vietnamské národnosti z nejrůznějších měst ČR, kde žijí vietnamské komunity (více na jiném místě časopisu)
- Od čtvrtka 16. července probíhal na Svaté Hoře varhanický kurz, který vedl regenschori Pavel Šmolík.
- V neděli 19. července si redemptoristé připomněli titulární slavnost Nejsvětějšího Vykupitele.
- V pondělí 20. července začalo duchovní cvičení pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů, které vedl oblíbený P. Petr Beneš, CSsR.
- V pondělí 27. července začaly exercie na téma modlitby a vztahu k Bohu, které vedl P. Roman Janáč, CSsR.
- V sobotu 1. srpna byla slavnost svatého Alfonse Maria de Liguori, zakladatele kongregace redemptoristů.
- Dne 3. srpna začalo duchovní cvičení pro pedagogy, katechety a studenty pedagogických oborů. Exercie vedl P. Petr Beneš, CSsR.
- V neděli 16. srpna se za hojně účasti věřících uskutečnila poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Hlavním celebrantem při mši svaté v 9 hodin byl Mons. Michael Slavík.

Opravy na Svaté Hoře

■ Po velmi silné vichřici a přívalovém dešti byla nutná **revize a oprava střech**, které byly tímto živlem poškozeny.

■ Pokračují **přípravy rozsáhlé rekonstrukce** Exercičního domu. Tato rekonstrukce souvisí s projektem „Kláštéry – centra kultury a vzdělanosti pro 3. tisíciletí“. Zatím se připravují projektové studie a žádosti o dotace z Evropské unie.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram. Můžete přispívat i prostřednictvím platební karty přes portál na www.svata-hora.cz.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Josef Michalčík, CSsR

K Slavnost Korunovace

Slavnost Korunovace se na Svaté Hoře každoročně koná o třetí neděli po Seslání Ducha svatého již od roku 1732, kdy byla 22. června milostná soška Panny Marie Svatohorské ozdobena papežskými korunami. Letošní 277. výročí korunovace začalo, jako obvykle, sobotní vigilii a pokračovalo nedělní slavností, v jejímž rámci byl odhalen pomník na památku obyvatelům z italského Valle di Ledro.

V sobotu 20. června odpoledne začali na Svatou Horu přicházet první poutníci, mezi nimi v doprovodu svého kněze skupina slovenských poutníků z okolí Trnavy, kteří jsou každoročními účastníky svatohorské Korunovace. Letos byli také očekáváni poutníci z italského Valle di Ledro, údolí nedaleko Tridentu.

Valle di Ledro (Ledrenské údolí nebo údolí jezera Ledro) a Čechy před devadesáti lety spojily válečné útrapy první světové války. V květnu 1915 byli obyvatelé celého údolí, tehdy náležícího k Rakousku-Uhersku, přemístěni do Čech a na Moravu. Údolí Valle di Ledro leželo totiž přímo na rakousko-italské frontě. Obyvatelé byli umístěni do různých obcí zejména na Příbramsku, Kladensku, Turnovsku, v okolí Stříbra a dalších, kde jim místní poskytli střechu nad hlavou, stravu a práci během jejich téměř čtyřletého exilu. Ledrenští, roztroušeni po celých Čechách a Moravě, se často, při významných církevních slavnostech, setkávali na Svaté Hoře, aby zde čerpali útěchu a naději do dalších dnů a aby se zde podělili se svými blízkými z Valle di Ledro o své radosti i starosti válečné doby. Pod vedením farářů z Valle di Ledro, kteří byli do Čech a na Moravu rovněž vysídleni a kteří byli svým farníkům v rozličných záležitostech velice nápomocni, konali ledrenští na Svatou Horu i mnohá procesí.

První mše svatá z vigilie slavnosti Korunovace byla sloužena v 17 hodin v bazilice. Poté následoval v 18 hodin na Svatohorském náměstí koncert kapely Corpo Bandistico della Valle di Ledro. Hudební těleso z Valle di Ledro se sestává asi ze čtyřiceti většinou velmi mladých členů. Kapela v rámci svého koncertu přednesla nejrůznější skladby, od pochodů a částí z Verdiho a Pucciniho oper, přes hudbu z italských filmů po hity italské populární hudby.

Mše svatá v 19.30 hodin, které předsedal provinciál redemptoristů P. Stanislav Příbyl, se účastnili jak poutníci z Čech (z Chodska, Vlašimska a další) a ze Slovenska, tak právě z italského Valle di Ledro. Italských poutníků bylo kolem sto třiceti a spolu s nimi zde byl také farář z Valle di Ledro don Giam-

pietro Baldo. Mše svatá proto byla česko-italská. Slova promluvy P. Příbyla propojovala myšlenka domova, který tvoří především ti, jež jsou nám blízcí. Hudbu při liturgii zajišťoval Svatohorský chrámový sbor a dvě skladby přednesla také kapela Corpo Bandistico della Valle di Ledro. Po mši svaté následoval světelný průvod. Na nápěv lurdské písně byla zpívána slova její svatohorské verze nalezené v hudebním archivu Svaté Hory. Po průvodu, modlitbě Anděl Páně a zpěvu písně Horo krásná se poutníci v předvečer slavnosti Korunovace se Svatou Horou rozloučili.

Na nedělní vlastní oslavě 277. výročí korunovace milostné sošky Panny Marie Svatohorské byli přítomni poutníci z různých končin České republiky, z italského Valle di Ledro (asi pět set osob) i z bavorské alpské oblasti Allgäu a další. Mezi představiteli veřejného života se Korunovace účastnili starostové šesti obcí z údolí Valle di Ledro s tradičními šerpami v italských národních barvách a starostové českých obcí a měst, které s Valle di Ledro spojuje loni písemně stvrzené partnerství zakládající se na pohostinnosti poskytnuté ledrenským vysídlelcům během první světové války.

Hlavní mše svatá v 9 hodin byla přenášena Radiem Proglas. Sloužil ji arcibiskup Diego Causero, apoštolský nuncius v České republice. Po jeho rekonvalescenci z nedávné vážné nemoci to bylo poprvé, kdy předsedal slavnostní mši svaté sloužené na veřejnosti. Svou vděčnost Panně Marii za uzdravení vyjádřil v úvodním pozdravu i během promluvy.

Krásu liturgie dokreslovala Dvořákova mše D dur „Lužanská“ v podání spojených sborů a orchestru pod taktovkou svatohorského regenschoriho Pavla Šmolíka. Na konci přijímání přednesl dvě skladby sbor Cima d'Oro, mužský sbor z Valle di Ledro. Po mši svaté následovalo procesí s milostnou soškou Panny Marie Svatohorské. Doprovodu lurdské písně na svatohorský text se ujala kapela Corpo Bandistico della Valle di Ledro. Po průvodu a požehnání milostnou soškou se pan nuncius, kněží a asistence přesunuli do ambitu, k Pražské kapli, aby požehnali pomník na památku zemřelých obyvatel z Valle di Ledro během první světové války.

Autorem myšlenky vytvoření pomníku na památku zemřelých ledrenských obyvatel během vyhnanství v Čechách v letech 1915 - 1919 je P. Stanislav Příbyl. Z celkem asi 3700 obyvatel z Valle di Ledro, jednalo se především o ženy, děti a starce, jich během pobytu v Čechách desetina zemřela. Byli pohřbeni na místních hřbitovech. Na některých jsou dochovány původní náhrobní desky s jejich jmény. Svatá Hora však všechny duchovně spojovala. Jak ty, kteří žili na různých místech Čech

a Moravy nebo bojovali na frontě, tak ty, kteří byli již povoláni na věčnost. Dílo bylo svěřeno akademickému sochaři Otmaru Olivovi, který pro Svatou Horu v roce 2005, při příležitosti stého výročí povýšení Svaté Hory na baziliku, vytvořil skvostné součásti liturgického prostoru svatohorské svatyně (oltář, kříž, ambon, trůnek pro milostnou sošku, svícny, sedes, monstranci). Otmar Oliva je, kromě jiného, autorem součástí liturgického prostoru vatikánské soukromé papežské kaple Redemptoris Mater. Sám příběh ledrenských vysídlelců byl podle jeho slov jednoznačnou myšlenkou pro jeho dílo, kterou ztvárnil do tradičních materiálů - žula, bronz patinovaný na antickou zeleň a zlato. Podstavec pomníku je z africké žuly, jejíž barva odpovídá barevnému průměru dočervena laděné malířské výzdoby ambitů. Na podstavci je umístěna svatováclavská orlice, která byla dána do znaku Tridentstva českým králem Janem Lucemburským. Orlici obklopuje zlacený nápis ANNO MMIX. Tělo pomníku má jehlanovitý tvar a je z mrákotínské žuly. Podobnou barvu a charakter jako žula mrákotínská má i žula, která se těží v okolí Valle di Ledro. Pomník obepíná bronzová stuha s italským a českým nápisem: na věčnou památku zemřelých obyvatel Valle di Ledro během vyhnanství v Čechách 1915 - 1919 věnuje Valle di Ledro. Pomník je završen zlaceným ztvárněním svatováclavské orlice. Bronzové části odléval Otmar Oliva a společnost Velehradských slévárén 24. dubna 2009 na Velehradě. Unikátního odlévání se účastnili i zástupci z Valle di Ledro a Svaté Hory. Autorem žulových částí pomníku je kameník Petr Novák, který je velmi často autorem kamenných částí Olivových děl. Vlastní instalování pomníku v nice na Svaté Hoře probíhalo téměř týden.

Za doprovodu kapely Corpo Bandistico odhalil Otmar Oliva spolu s Giulianem Pellegrini, prezidentem Svazu obcí Valle di Ledro, pomník. Otmar Oliva poté pronesl tato slova:

„Tomáš Špidlík, český kardinál žijící v Římě, říká, že když se Ital chystá pronést několik vět, ví, že se může prospat. Nejsem Ital, a proto budu stručný.“

Ve škole nás učili, že lidská paměť trvá dvacet let. To je málo. A proto jsme na tom tak špatně. Stává se ale, zejména na výjimečných místech, vyňatých z obecného užívání, jako je tato Svatá Hora, ne nepodobná chrámové hoře v Jeruzalémě, že souběžné touhy po zhmotnění paměti vedou ke vzniku díla. Společného díla ve slohové architektuře, a to italské, tehdy i teď evropské, z doby, kdy kultura a víra tvořily jednotu. Je dobré opět vstupovat s obnovou paměti do takových živých prostor, s odvahou a pokorou.

Občané z kraje Valle di Ledro byli účastní odlévání tohoto památníku, jsou v něm spolu s bronzem a s námi vlítí. A sešli jsme se ve společném díle tady, na Svaté Hoře.

Druhá kniha Samuelova: 'Bohu náleží pilíře země, protože na nich zbudival svět.' Dodávám a obnovuje naši paměť. Díky."

Dále se slova ujal Franco Panizza, zástupce pro evropské záležitosti autonomní provincie Tridentsko, Giuliano Pellegrini, Adéla Rubešová, tajemnice českého velvyslanectví v Římě, a Václav Černý, místostarosta Příbrami. Pan nuncius poté pomník požehnal. Na závěr slavnostního aktu byla zahrána a zazpívána italská hymna. Sbor Cima d'Oro pak přednesl českou hymnu, italsky i česky. Ledrenští se následně shromáždili ke stejné fotografii jako jejich předci před devadesáti lety - na hlavním schodišti dívající se směrem, kde je dnes umístěn pomník.

Po požehnání pomníku následovalo uctívání milostné sošky Panny Marie. Pro italské a české hosty pak bylo připraveno občerstvení v zahradě Exercičního domu. Ve 13.30 hodin se v bazilice konala pobožnost k Panně Marii s požehnáním. Ve 14.30 hodin byl na Svatohorském náměstí zahájen koncert kapely Corpo Bandistico della Valle di Ledro. V jeho polovině se muzikanti i posluchači z důvodu mírného deště přemístili ke Korunovačnímu oltáři. Po odpolední mši svaté byla svatohorská Korunovace zakončena zpívanými nešporami.

Poděkování patří všem, kteří se na svatohorské slavnosti Korunovace jakýmkoli způsobem podíleli.

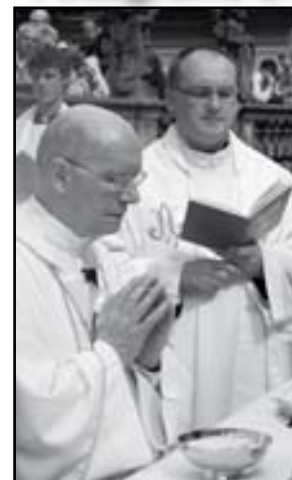
Jana Hovorková

Corpo Bandistico della Valle di Ledro

Fotografie z Korunovace

Autor pomníku Otmar Oliva v rozhovoru s P. Stanislavem Příbylem

Cyklopout'

ze Svaté Hory do bavorského Bodenmais

V roce 2008 pořádala Matice Svatohorská pouť do Bodenmais u příležitosti bodenmaiského Bennofestu, svátku svatého Zbyňka. Uskutečnila se tak první pouť ze Svaté Hory do Bodenmais, městečka nedaleko českých hranic, které bývá nazýváno „Perla Bavorského lesa“. Opačným směrem již od 17. století putují poutníci, a to nejčastěji pěšky, na slavnosti Korunovace Panny Marie Svatohorské. Mezi nimi nelze nezmínit Josepha Hackla, který připutoval na Svatou Horu šedesátkrát, z toho osmapadesátkrát pěšky. Poutníci byli většinou zemědělci, řezbáři nebo dřevorubci. Tradice putování na Svatou Horu se předávala z generace na generaci: „*Teta mi často o tom místě vyprávěla, proto tam chci také,*“ můžeme se dočíst v knize *Jednou v životě na Svatou Horu*,

Přátelství mezi Bodenmaísem a Svatou Horou – „Jednou v životě na Svatou Horu“

kteou napsal rodák z Bodenmais Reinhard Haller. Poutníci se na svém týden trvajícím putování museli vypořádat s obtížemi cesty. Denně putovali čtrnáct hodin. Mohli však také obdivovat krásnou přírodu, zastavit se u polních kapliček, kdy si člověk mohl mnohé uvědomit. Když jsem poprvé opouštěl Bodenmais, napadla mě myšlenka uspořádat pouť na kolech. A tak se rok poté

ve dnech 5. až 7. června 2009 vydala skupinka patnácti mladých amatérských cyklistů ze Svaté Hory na 150 km dlouhou pouť do německého Bodenmais s cílem napomoci „česko-německému porozumění“.

Účastníkům historicky první Cyklopouti Příbram - Bodenmais 2009 přišel před startem požehnat správce farnosti Svatá Hora P. Josef Michalčík, který je povzbudil těmito slovy: „*Náš život je putování k věčnosti, a proto se vydáváme na pouť - i vy překonáte na vaší cyklopouti množství kopců, překážek, a jinak tomu je i ve vašem životě.*“

Naše putování pokračovalo směrem Březnice, kde je cesta lemována nádhernými kapličkami, které vystavěli jezuité, správci Svaté Hory v 17. a 18. století, do Blatné. Peloton účastníků byl tvořen mladými z řad svatohorských ministrantů, mezi nimiž byl i sedmiletý ministrant Vojtěch Walenka, který jel jen některé části etap. Za slunečného počasí nás už cesta zavedla do Plzeňského kraje, kdy jsme

se proplétali malebnými vesničkami, ve kterých jakoby se snad zastavil čas. Pomalu jsme se blížili k cíli první etapy, do Sušice, do města, nad kterým bdí kaple Anděla Strážce, místa, ze kterého je již vidět Německo.

Druhý den brzy ráno jsme opouštěli Sušici po cyklostezce podél řeky Otavy. To jsme již tušili, že brzy začnou právě šumavské kopce. Předpověď počasí také nebyla příznivá a slibovala vydatné srážky. Ale ani tyto překážky nás nemohly zastavit a s každým

kilometrem, kterým jsme se přibližovali Bavorsku, rostlo i naše nadšení. To vyvrcholilo setkáním se skupinou mladých z Bodenmais, v čele s jáhnem Josephem Schlechtem, kteří přijeli do Bayerisch Eisenstein, místa, které kdysi rozdělovalo Evropu, aby nás doprovodili do cíle. Před dvaceti lety by toto setkání bylo neuskutečnitelné. To už byl mezi námi i pan Adolf Lauscher, muž, který žije v Německu, narodil se ale v Československu, jako dítě zažil pohnuté okamžiky sudetských Němců, a i ve věku 65 let pokračoval s námi na kole do Bodenmais. Necelých 10 km před cílem našeho putování jsme byli osvětleni krátkou přeháňkou, ale to jsme již v dáli viděli Bodenmais, městečko na úpatí Bavorského lesa, které patří k významným poutním místům regionu. V kostele Nanebevzetí Panny Marie je tři sta let stará soška Panny Marie z Loreta. Po prohlídce kostela následovalo přijetí u starosty Michaela Adama, který nás v češtině přivítal a zavzpomínal, jak jeho babička často putovala na Svatou Horu. „*Při setkání s mladými velmi brzy odpadla jazyková bariéra a bavili jsme se společně, jako kdybychom spolu chodili do školy každý den,*“ uvedla Kateřina Štěpánová, jedna z účastnic Cyklopouti. Mladí v Bavorsku právě užívali čtrnáctidenních svatodušních prázdnin, proto s námi mohli trávit většinu času.

Naše pouť vyvrcholila společným slavením liturgie slavnosti Nejsvětější Trojice, při které jsme nejprve sklídili potlesk za náš sportovní výkon a také jsme mohli pomoci s průběhem mše svaté. Místní farář nám na závěr poděkoval a dodal: „*Tato cyklopout' ve vás jistě zanechala hluboké stopy a okamžiky, na které budete vzpomínat po celý život.*“ Jak uvedl rodák z Bodenmais Fritz Adam: „*Je důležité, že mohli přijet i tak mladí ministranti, kteří nepamatují dřívější dobu, právě ti jsou našim vkladem do budoucnosti.*“

Naše partnerství pokračuje dále. První červencový víkend opět vyrazila skupina šestnácti cyklistů, již v pět hodin ráno, tentokrát opačným směrem – z Bodenmais na Svatou Horu. Peloton byl tvořen zkušenými cyklisty, kteří celou trasu dokážou absolvovat

v jednom jediném dnu. Již po poledni dorazili do Blatné, odtud jsme naše hosty doprovázeli na kolech až na Svatou Horu. Počasí tentokrát ukazovalo svoji lepší tvář a první kapky začaly padat až na Svatohorském náměstí. V neděli se k poutníkům-cyklistům přidali další poutníci z Bodenmais. Mezi nimi byla i paní, která již několikrát připutovala na Svatou Horu pěšky. Následovala společná česko-německá mše svatá, kterou sloužil P. Stanislav Příbyl, za asistence jáhna z Bodenmais Josepha Schlechta. Poté před Pražskou bránou následovalo setkání s přáteli z Bodenmais zdokumentované společnou fotografií.

Již na samém začátku příštího roku se svatohorští ministranti v rámci „Zimního festivalu“ v Bodenmais zúčastní tříkrálového průvodu a sportovních her.

Josef Hovorka

Letní tábor

vietnamské katolické mládeže

Po úspěšném loňském táboře se i letos rozhodla Vietnamská katolická komunita v ČR v čele s otcem Fransiscem Dang Phuoc Hoa pořádat druhý letní tábor. Uskutečnil se opět na Svaté Hoře a byl určen věřící mládeži, která žije, pracuje a podniká v České republice.

Letošní tábor byl o jeden den delší, trval tři dny, a jeho hlavním tématem bylo „Zůstaň s námi“. Zúčastnilo se ho více než sto táborníků ze všech koutů České republiky: z Prahy, Plzně, Mladé Boleslavi, Pardubic, Brna. Pozoruhodné bylo, že po celou dobu konání tábora bylo počasí velmi pěkné, jinak před a po táboře přišlo a přišlo.

Vzhledem k tomu, že jsme katolická komunita, patřila podstatná část tohoto tábora mši svaté, adoraci, modlitbě, a všechny dílčí akce byly založeny na víře v Boha, Ježíše Krista a Pannu Marii.

Tábor začal v sobotu 4. července 2009 prezentací účastníků. Mladí lidé se rozdělili do deseti mužstev, která byla pojmenována

podle deseti apoštolů: Petr, Ondřej, Šimon, Matouš, Jakub, Bartoloměj, Tadeáš, Filip, Tomáš a Jan. Tyto skupiny mezi sebou soutěžili o Zlatý pohár v disciplínách: nejlepší stan, kulturní program, sportovní olympiáda, nejlepší gril, orientační běh a nástěnný časopis. Největším zážitkem byla soutěž v orientačním běhu v noci, při kterém každé mužstvo muselo absolvovat celý kopec na Svatou Horu a setkal se s nástrahami a mnoha těžkými úkoly. Součtem bodů získaných ze všech disciplín zvítězilo mužstvo „Petr“. Ostatní mužstva také dostávala věcné ceny.

Tábor byl zakončen v pondělí 6. července mší svatou a procesím s vlajkou a sochou Panny Marie. Všechny akce vždy končí, ale zůstávají na ně u všech účastníků jen ty nejlepší vzpomínky, které upevňují víru v Boha, Ježíše Krista a Pannu Marii. Pohled na šťastné a veselé tváře mladých dává všechny předpoklady pro úspěch příštího tábora v roce 2010.

Při této příležitosti děkujeme našim otcům Fransiscovi Dang Phuoc Hoa, Janovi Nguyen The Hung a Jozefovi Dao Thanh Khang i organizátorům, bez nichž bychom tak úspěšný tábor nemohli uskutečnit. Velký dík patří farnosti na Svaté Hoře i otcům z Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, kteří nám poskytlí velkou podporu při konání tábora.

Phero Dinh Xuan Toan, předseda Vietnamské katolické komunity v ČR

Duch a hmota jsou protiklady, které se nesnášejí, napsal kdosi. Z teologie víme, co pro křesťana Duch svatý znamená, co znamená pro laiky svátost biřmování a pro nás, kněze, svátost, kdy nám světitel při vkládání rukou říká, přijměte Ducha svatého. Jistě nebudeme jako ta prostá žena, která děkovala knězi při votivní mši k Duchu svatému: „To je můj nejmilejší Bůh.“

Duch svatý

v našem životě

My nevěříme ve více Bohů, z nichž jeden by mohl být pro nás nejmilejší. Věříme však v Boha Ducha svatého. Víme také, že Duch svatý je osobou a tato osoba je Bůh, stejně jako Otec a Syn. V Písmu svatém však čteme také místa, která nám líčí Ducha svatého, ne jako božskou osobu, ale jako Boží sílu. Jako Boží dar věřícím. Jako jejich utěšitele, pomocníka, který uvádí do vškeré pravdy, jako vykonavatele soudu nad světem.

Můžeme se tedy ptát, je osoba nebo síla? Místa v Písmu, že Duch svatý byl v Ježíšovi (Lk 4,16), že jeho mocí vymítal zlé duchy (Mt 12,28), že Bůh ho dává věřícím (Lk 11,13), že je vyléván do srdce křesťanů (Řím 5,5), že sestupuje na učedníky (Lk 2,1), nemůžeme a nesmíme vykládat proti jiným místům, která jasně mluví o Duchu svatém jako osobě. Že je pro nás Duch svatý darem i osobou, není v rozporu, stejně jako, že Ježíš je celý Boží Syn i celý člověk. Jenže v obou případech jde o velké a nepochopitelné tajemství, které nám jen dokazuje, když se nad ním zamyslíme, že jde skutečně o Boha, o kterém můžeme říci spíše, co není, než co je. Když se svatému Tomášovi Akvinskému dostalo zjevení, odložil pero a nechtěl už nic psát, vše ve srovnání s tím považoval jen za „prázdnou slámu“.

Snad si to můžeme přiblížit ze zkušenosti. Jistě jsme to už zažili, že jsme o někom mohli říct: „Ty jsi pro mne darem, dáváš mi sílu, povzbudil jsi mě,“ zkrátka, že i člověk pro nás může být darem, obohacením, povzbuzením. Místo spekulací bych však chtěl spíše připomenout několik postřehů, co Duch svatý působí nebo způsobuje.

Duch svatý nás jednotlivce i celou církev udržuje v pravdě. To je úžasná skutečnost. Když pohlízneme na charizmatiky, letniční hnutí, na lidi, kteří třeba ani nejsou pokřtěni, mnoho o křesťanství nevědí, a právě oni v Duchu svatém hovoří jednou řečí, nelžou, hlásají pravdu.

Duch svatý nás činí Božími dětmi (Řím 8,15). On naplňuje naše bytí, je životem naší duše, a to Božím životem. V tom je vrchol náboženství – nejvyšší možné spojení člověka s Bohem – mít účast na životě Boha. A život Boha? To je poznání a láska.

Duch svatý v nás miluje. Proto ta naše lidská láska je tak hodnotná. Otec v ní nachází lásku Boží. A naopak, vypudíme-li Ducha svatého z nás hříchem – jak může být řeč o lásce – stáváme se syny Božího hněvu.

Duch svatý se v nás modlí, když ani sami nevíme, jak se dobře modlit (Řím 8,26). Modlitba je vlastně řeč Božího Ducha v nás. Rozhovor Boha s Bohem. Tak Bůh nenachází v naší modlitbě prázdnotu slov, chudé myšlenky, nýbrž svého Ducha, který z prázdnoty činí hodnotný chorál pro Boha. Jak to někdo kdysi vyjádřil, Duch svatý posvěcuje naši modlitbu. To nás ovšem neomlouvá, abychom ze sebe nevydali vše, nenechali mluvit jenom jeho. Já musím dát to své, aby mohlo být něco proměněno.

Duch svatý dále dává v církvi své dary. Každému zvlášť, osobní dary, jednomu více, druhému méně. Ale nemá smysl závidět druhému, protože všechny ty dary jsou určeny ke službě druhým – a čím více kdo dostal, tím roste jeho odpovědnost. Kolik darů jsme dostali? Co s nimi děláme? Jaká je naše vděčnost?

K milosti Ducha svatého náleží i dar vést církev. Mnohdy se ozývají otázky, kam to povede? Odpovídám, nebojte se, Duch svatý vede církev a vede ji dobře. Ve vyznání víry ho nazýváme dárce života. A život, to není něco konzervativního, uchovávání všeho při starém, je to neustálá obnova, regenerace. Duch svatý musí o ten život pečovat.

Duch svatý je duchem svatosti. Plody Ducha svatého popisuje Pavel Galaťanům: „*Láska, radost, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost...*“ (Gal 5,22) Kéž nás Duch svatý vede k takovému jednání.

Kristus posílá svého svatého Ducha na tuto naši zem, všem lidem. Nikoho milostí Ducha svatého neopouští, nenechává osamoceneného. Tajemně a tiše hovoří, volá, probouzí v lidské duši dobré myšlenky a skutky, spojuje se s hlasem svědomí a volá k pravdě a dobru. Prostě vane, kdy, jak a ke komu chce. Přípravuje jednotlivce na křest touhy, když ne hned na křest vodou, nebo křest krve k vydává mučednického svědectví.

Člověk je sice přirozeně schopen dobrých skutků, ale ještě pravdivější je vidět, jak Duch svatý volá i ty, kteří jsou blízko i daleko. Když II. vatikánský koncil (1964) vidí a uznává s radostí všechno dobré a svaté, od kohokoliv a kdekoliv na světě, není to nějaké laciné lichocení, je to pohled lásky, která sleduje všude ve světě dílo Ducha svatého. Poslechněme si, k jakému poznání pravdy a lásky přivedl Duch svatý některé pohany.

Jeden misionář píše, jak se modlil jeden africký obyvatel pralesa: „*Dej, ať mohu zůstat u tebe a ty u mne. Jen ty jsi můj velký Otec, ty mne znáš a chráníš mne na všech cestách. Tvá vůle se staň.*“

Světznámý indický básník Rabindranath Tagore (1861 – 1941) se modlí: „*Ujmy se mne, Bože, ještě tentokrát se mne ujmi, zapomeň na ty osiřelé dny bez tebe. Šel jsem za hlasy, které mne lákaly, ale nevedly k cíli. Dopřej mi nyní sedět tiše u tvých nohou a poslouchat tvá slova, která padají hluboko do mé duše. Neodvracej svou tvář od temných tajemství mé duše, zasáhni ohněm světa, ať se rozžhaví tvým ohněm.*“

Mohamedánská otrokyně Rabia prosí: „*Můj Bože, jestli se k tobě modlím ze strachu před peklem, uvrhni mě do něho, jestli se k tobě modlím pro naději na ráj, vyluč mě z něho. Ale zdali se modlím k tobě, jen pro tebe, neodnímej mi nic ze své věčné krásy.*“

To jsou krásné příklady, jak Duch svatý může působit v každém člověku, jak vede lidi k věrnosti hlasu svědomí, k obětavé lásce, jak je nakonec posvěcuje, aniž my víme jak. To jsme pozorovali jen jednotlivce, působení Ducha svatého však zasahuje celé lidstvo s jeho dějinami po všechna staletí. Mnohým a rozmanitým způsobem vede, provede a dokoná Duch svatý plán Boží s jednotlivými lidmi, ale i celým lidstvem. Jsme vděční P. Teilhardovi de Charden SJ, že začal tápavě ale přece naznačovat cestu lidstva vedeného Duchem svatým. Svatý Pavel v listu Korintánům píše: „*Jen pod vlivem Ducha svatého může někdo říci: Ježíš je Pán*“ (1 Kor 12,3a). Tedy uvěřit, a kdo má Ducha svatého, nemůže se klamat, nemůže prostě nevěřit. I na každého z nás při iniciačních svátostech sestoupil Duch svatý. Z toho plyne mnoho podivuhodných důsledků, jako například, že naše víra je něco tak pevného a jistého, jako nic na světě, protože Duch svatý v nás vydává o ní svědectví.

Duchu svatý, neprosíme tě o nic jiného než o Boží život. Dej, prosíme, abychom zlomek času, který nám ještě zbývá, darovali tobě, kterého milujeme a kterému chceme sloužit. Bože, čistý Duchu, nabízím se ti jako prázdný kalich, ale ty ho můžeš naplnit. Vyzářuj ty z naší duše, z našeho srdce, tváře, slov, práce i mlčení, z našeho života i umírání, aby tak skrže tebe byla obnovena tvář země.

P. Břetislav Vaněk, CSsR

Cestou víry

V nové rubrice „Cestou víry“ vám chceme, milí čtenáři, nabídnout příběhy lidí a jejich zkušenosti s vírou v praktickém životě. Často potřebujeme povzbuzení, abychom vytrvale kráčeli cestou svého životního povolání směrem, kterým nás chce vést Bůh. Někdy je těžké obyčejným jazykem vyjádřit některé zkušenosti ze setkání s Bohem. Je však dobře, že lidé o nich po zralé úvaze a ve správný čas dokážou mluvit, aby povzbudili druhé k otevřenosti vůči přicházející Boží milosti. V osobním svědectví nikdy nejde o nějaký osobní exhibicionismus či předvádění se. Vždy je to totiž něco, co si sami neumíme vyrobit. Ve skutečnosti je víra nezaslouženým darem.

Pokud byste se rádi podělili s druhými o nějakou hezkou událost z Vašeho života víry, napište nám. Rádi bychom pak předali vaše zkušenosti druhým formou přílohy našeho časopisu.

Boj o víru

Historie jedné kliniky v Jeruzalémě, kde se léčí děti z chudých rodin, je spojena s příběhem rodiny Spaffordových. Horkácus Spafford se s Annou Larssenovou poznal v Chicagu před Občanskou válkou v nedělní presbyteriánské škole, kde učil.

Na začátku 70. let 19. století žili manželé se svými dcerami severně od Chicaga, kde Horácus působil jako úspěšný právník. Požár, který v říjnu 1871 zničil téměř celé Chicago, se zastavil těsně před domem Spaffordových. Rodina i přesto, že ji ničící živel nezasáhl, prožívala těžké časy. Horácus s Annou pomáhali ze všech sil obyvatelům Chicaga.

V roce 1873 cítili, že si potřebují odpočinout a nabrat nových sil. Celá rodina se chystala na dovolenou do Evropy. Na poslední chvíli musel Horácus kvůli obchodním povinnostem zůstat doma a manželé se rozhodli, že Anna s dcerami odjedou do Francie dřív. Bylo to osudné rozhodnutí.

Z velké, dobře vybavené lodě Ville du Havre, kterou se plavily, se stal Titanic konce 19. století. Jednou v noci uprostřed Atlantického oceánu do Ville du Havre narazila jiná loď a během dvanácti minut se tento kolos i s většinou své posádky a pasažérů navždy ponořil do vln Atlantiku. Po uplynutí asi hodiny našli záchranáři Annu v bezvědomí plavat na hladině. Její dcery nepřežily.

Až s odstupem času Anna popisovala moment, kdy se jí v záchranném člunu vrátilo vědomí. Zaplavila ji vlna zoufalství, když si vzpomněla, jak jí valící se voda vyrvala z objetí její dcerušky. Tehdy jakoby slyšela hlas: „Bylas zachrá-

něna z jistého důvodu. Čeká tě práce.“ Také si připomenula jistou ženu, která jí kdysi řekla: „Je lehké být vděčným a dobrým, když máme tolik darů. Ale dávej si pozor, abys nebyla přítelkyní jenom do dobrého počasí!“

Když Anna dorazila do Evropy, poslala Horáciovi stručný telegram: „Zachráněna sama.“ Horácius prožíval muka. V náporu smutku si však zachoval víru. Žalem zlomený otec řekl jednomu ze svých přátel: „Jsem rád, že věřím Pánu, i když musím za to draze platit.“ Horácius hned odcestoval za Annou. Pak se společně vrátili do Chicaga. Dům plný věcí a hraček jejich dcer byl příliš bolestnou připomínkou.

Anna našla útěchu v práci v rámci protestantského sociálního programu pro ženy v nouzi. Temnota v srdci postupně ustoupila. Po pěti letech porodila chlapečka a za dva roky děvčátko. Později chlapec jako tříletý dostal šarlach a zemřel. Anna a Horácius tuto ztrátu téměř neunesli. Po mnoha letech Annina dcera Bertha říká, že její matka se nikdy nezmínila o smrti svého syna.

Bolest z této ztráty vyvolal krizi víry. Byla smrt dětí Božím trestem? Přestal je Bůh milovat? Také Horácius cítil, že jeho víra je v ohrožení. Rok po smrti syna se jim narodilo poslední dítě. Bylo to děvčátko a dali jí jméno Grace (milost). Tehdy se Anna s Horáciem rozhodli navštívit Jeruzalém, kde doufali, že naleznou nový pohled na život. „Jeruzalém je místo, kde žil, trpěl a vítězil můj Pán,“ vysvětloval Horácius, „já se také chci naučit žít, trpět a především vítězit.“ Plánovali se vrátit, a proto nechali doma všechno, co měli. S několika přáteli, kteří ve Svatém městě také hledali útěchu a inspiraci, se Spaffordovi v roce 1881 vydali na cestu.

Odcházeli s otevřeným srdcem, připraveni najít něco nového.

V Jeruzalémě si celá skupina společně pronajala velký dům. Dům, ve kterém dnes sídlí Spaffordské centrum. Jelikož byli upřímní, o všechno se zajímali a všech si vážili, rychle se spřátelili s arabskými sousedy. Jejich dům navštěvovali nejenom místní obyvatelé, ale také různí lidé z okolí Jeruzaléma. Byli tady vítáni bohatí i chudí. Chudí zde mohli nalézt také dočasné domov. I když tato skupina křesťanů neměla formální program evangelizace, mnohé lidi obrátilo k víře v Ježíše Krista právě osobní setkání s touto skupinou.

Spaffordovi a jejich přátelé skutečně neměli žádný program. A tak neplánovaně mnozí z nich našli příležitost, jak sloužit lidem, a to především vyučováním a ošetřováním. Časem vstoupili do povědomí obyvatel Jeruzaléma jako Americká kolonie.

Pro Horácia byl život v Jeruzalémě příležitostí ukončit práci právníka a vnitřní teologické polemiky, které ho již navoňovaly, a ve městě, kde působil Ježíš, oživit svoji víru. „Přišli jsme do Jeruzaléma kvůli poznání, co dál ve svém životě dělat, a byla to nádherná zkušenost,“ napsal krátce před svojí smrtí v roce 1888.

Anna, která byla mnohem mladší než Horácius, zůstala po jeho smrti v Jeruzalémě, věnovala se různým službám lidem. Anna zemřela v roce 1923 a v Jeruzalémě zůstaly po ní její děti Bertha a Grace. Bertha se vdala a zapojovala se do různých programů Americké kolonie. A od ní se odvíjí příběh Spaffordského dětského centra.

Na Štědrý den v roce 1925 skončila Bertha vyučování v dívčí škole ručních prací, kterou vedla Americká kolonie. Pospíchala, aby mohla zpívat vánoční koledy u Betléma, když se setkala s mladými manžely s novorozencem. Žena byla nemocná a manžel ji přivezl na oslovi do místní nemocnice. V nemocnici ji však nepřijali, protože byl svátek.

„Byla jsem hluboce dojata,“ napsala později Bertha. „Uvědomila jsem si, že pospíchám, abych si připomenula narození Dítěte, které přišlo na svět ve chlévě, protože v poutním útulku nebylo místo. A tady přede mnou stála prostá madona s dítětem a také pro ně nebylo místo.“ Bertha využila své známosti v nemocnici, ženu přijali a děťátko vykoukali a nakrmili. Ráno v den narození Páně se objevil před Berthinými dveřmi muž s dítětem v náručí. Jeho žena v noci zemřela. Prosil Berthu, aby si vzala jeho syna. „Když si ho vezmu s sebou do mého přibytku v jeskyni, také zemře,“ řekl jí ten muž. Bertha nemohla odmítnout. Z jedné místnosti ve škole udělala jesle a Americká kolonie najala ošetřovatelku, aby se o chlapečka postarala. Za týden už byly v jeslích další dvě děti. V krátkém čase celá budova začala sloužit jako jesle.

V dalších desetiletích se Americká kolonie zmenšila, jelikož původní členové skupiny zemřeli a jejich děti odešly za jinou prací. Dětský domov nezanikl – měnil se, rozšiřoval a sloužil především arabskému obyvatelstvu v východním Jeruzaléma a okolních oblastech. Vedla jej Bertha. V roce 1950 se z domu pro novorozence stala dětská nemocnice, poskytující kompletní lékařské služby. V roce 1967, kdy Izrael obsadil staré město Jeruzaléma a celou jeho západní část, vznikla jiná zdravotnická zařízení, která navštěvovali arabští obyvatelé. Aby se Spaffordské centrum přizpůsobilo změnám, zavřelo nemocnici a pokračovalo pouze jako dětská klinika.

V této nemocnici působí lékaři různých vyznání, křesťanští a zároveň muslimští dobrovolníci z řad místní arabské komunity. Z času na čas se zapojili také židovští lékaři. V současné době se vnukové Anny a Horácia Spaffordových podílejí na zakládání fondů na výstavbu center v Americe a Velké Británii.

Dnes s podporou jednotlivců a různých mezinárodních organizací Spaffordské dětské centrum poskytuje lékařskou péči šestnácti tisícům rodin v arabském východním Jeruzalémě a také v jeho západní části. Centrum s placeným i dobrovolnickým personálem poskytuje také vzdělávací, kulturní, sociální a rekreační programy pro matky s dětmi.

Když přišli Anna a Horácius do Jeruzaléma, sotva mohli předvídat, že jednou bude v jejich domě sídlit dětské centrum. Jejich oddaná víra v Boha, i přesto, že byla zasažena krizí ze ztráty svých dětí, umožnila vznik tohoto centra – vzácného dědictví, které přechází z generace na generaci.

Ze zahraničních materiálů od Kevina Perroty zpracoval P. Josef Michalčík, CSsR

Svatý

Alfons Maria de Liguori

Biskup, redemptorista

Misijní společnost, později kongregaci redemptoristů, založil v roce 1732 Alfons Maria de Liguori (1696 - 1787) v italské Scale u krásného pobřeží Amalfi. Alfons pocházel z bohaté šlechtické neapolské rodiny. Jeho otec Giuseppe Liguori byl kapitánem na královské lodi, matka Anna Cavaglieri se starala především o domácí a duchovní výchovu nejen Alfonse. Alfons byl nejstarší, měl ještě sedm sourozenců. Jeho výchova však byla poznamenána přísným jansenismem. Jansenisté zdůrazňovali, že pouze Boží milost umožňuje dostát Božím příkázáním. Byli se svou naukou o Boží milosti na učení svatého Augustina v opozici jezuitům. Svatý Alfons proti jansenismu později velmi horlivě bojoval, když zdůrazňoval především lásku Boha Otce a výkupnou oběť Božího Syna, Ježíše Krista.

Alfonsovi se dostalo všestranného vzdělání a měl před sebou slibnou kariéru právníka. Po zmanipulovaném a prohraném právním procesu, zklamán nespravedlností světa, odložil právníký šat a zatoužil stát se knězem, samozřejmě k nelibosti otce. Podnětem k tomuto rozhodnutí byla mimo jiné i sociální nerovnost, korupce a především duchovní bída chudých obyvatel venkova (*lazzaroni*). Alfons vstoupil do společnosti diecézních kněží, misionářů v roce 1724, roku 1726 se stal knězem a na podnět biskupa Falcoi z Castellamare založil společenství misionářů, redemptoristy.

První domy redemptoristů vznikaly postupně v italských městech Scale, Ciorani, Pagani, Ilicete, Caposele i na Sicílii. Členové konali misie, pobožnosti, večerní kaple (*cappelle serone*) a další - vše především pro nejnižší vrstvy obyvatel. Po jistých obtížích schválil papež Benedikt XIV. 25. února 1749 institut a také konstituce. Mezi Alfonsova nejvýznamnější díla patří dvousvazková *Morální teologie* (1753 - 1755). Alfons byl roku 1816 papežem Piem VII. blahořečen a Řehořem IX. roku 1839 svatořečen. Roku 1871 ho Pius IX. prohlásil učitelem církve a roku 1950 Pius XII. patronem zpovědníků a morálních teologů.

Nejvlastnější spiritualitou a posláním redemptoristů podle prvotního úmyslu zakladatele svatého Alfonse je jít a hlásat radostnou zvěst evangelia, Kristovo hojné vykoupění (Žl 130,7), hlavně těm, kteří jsou nejpouštěnější a nejchudší, ať už materiálně, či duchovně. Praktická činnost redemptoristů konkrétně znamená konání lidových misí v těch místech, kde lidé Boha nehledají, jsou mu nejvíce vzdáleni. Dále duchovní cvičení (*exercicie*), správa klášterů - domů či svěřených poutních míst, činnost zpovědní i kazatelská. To vše s důvěrou a pod ochranou Panny Marie, podpořeno životem modlitby a bratrské lásky v řeholním společenství, otevřeností a spoluprací s laiky.

Svatý Alfons, člověk všestranně nadaný, vzdělaný a horlivý, se přesto dokázal vzdát své světské kariéry, úspěšného života právníka, ponížil se kvůli záchranně ubohých duší a stal se misionářem lásky Ježíše Krista. Vybral si tak zcela svobodně život v chudobě, službě Bohu a bližním. Bůh ho tak hojně obdaroval a svatý Alfons měl velkou touhu, podobně jako svatý Pavel, stát se vším pro všechny. Nedělal mezi lidmi žádné rozdíly, snažil se dívat se na každého člověka tak, jak se dívá Bůh, s velkým pochopením, trpělivostí a neustálou možností vždy začít znovu a lépe. Alfons se nikoho nestránil a ti nejubožejší mu byli nejdražší. Vyučoval slovem i příkladem, stal se u všech oblíbeným, přitahoval svojí otevřeností a dobrotou lidi ze všech vrstev společnosti.

Jádrem Alfonsovy spirituality byla, jak jsme již naznačili, Boží láska, láska, která se nabízí všem, láska, která neúnavně hledá každého člověka a chce se dát každému poznat. Alfons byl dále tím, který přiváděl lidi do společenství,

společenství mezi sebou a především do společenství s Ježíšem Kristem v eucharistii. Ježíš je tím, který dokáže a chce lidi spojovat, a Alfons si toho byl velmi dobře vědom. Je smutné, kdykoliv se lidé kvůli náboženství nenávidějí a dokonce zabíjejí. Hovoříme-li o svatém Alfonsovi nemůžeme opomenout jeho velmi osobní a úzký vztah k Panně Marii, Matce Boží. Alfons Pannu Marii vroucně ctil a miloval. Modlil se, hovořil i psal velmi rád o Panně Marii, proto je i dnes Panna Maria

nepostradatelným prvkem spirituality nás redemptoristů. Svatý Alfons říká, že láska všech matek tohoto světa, je pouhým stínem lásky Panny Marie. Jak velká asi tedy musí být láska Panny Marie. Velká ale zcela určitě dostupná všem. Vyprošujme si přímluvu svatého Alfonse, abychom tuto nekonečnou Boží lásku poznali, zakusili a dále rozdávali.

P. Roman Janáč, CSSR

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2009

Podobně jako v předchozích letech nejsou kurzy rozlišeny podle skupin exercitantů, ale převážně tematicky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 31. 8. - 4. 9. „S našimi národními svěťci“ - P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 5. 10. - 9. 10. „Modlitba za uzdravení“ - P. Josef Michalčík, CSsR
- 9. 10. - 11. 10. Setkání pastoračních asistentů pražské arcidiecéze - P. Vladimír Málek
- 1. 11. - 7. 11. „Učednictví“ (exercicie pro kněze) - P. Vojtěch Kodet, O.Carm.
- 15. 11. - 21. 11. „Slovo Boží v životě kněze“ (exercicie pro kněze) - kardinál Miloslav Vlk
- 22. 11. - 28. 11. „Ježíš“ (exercicie pro kněze) - Mons. Karel Herbst
- 29. 11. - 3. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 3. 12. - 6. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR
- 10. 12. - 13. 12. Adventní setkání - P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu. **Přihlášky jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, Svatá Hora 591, 261 80 Příbram, e-mailem: ex.dum@svata-hora.cz nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a poutě

- 27. 8. **Slavnost výročí posvěcení baziliky (1673).** Mše svatá v 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. Možnost získání plnomocných odpustků
- 30. 8. Mši svatou v 9.00 hodin přenáší **ČRo 2 - Praha**
- 5. 9. **Pouť bývalých svatohorských ministrantů.** Mše svatá v 9.00 hodin
- 28. 9. **Slavnost sv. Václava.** Mše svatá v 6.00, 7.00 a 17.00 hodin

Sbor Cima d'Oro zpívá po Korunovaci v zahradě Exercičního domu

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

- 19. 9. 10.00 - 22.00 **Příbramská svatohorská šalmaj** (historická slavnost na Svatohorském náměstí)
- 11. 10. 17.00 **Koncert „Hudba v nezvyklých souvislostech“** - dvoje varhany (Pavel Šmolík, Miloslava Šmolíková – varhany)
- 22. 10. - 24. 10. **Kurz liturgické varhanní hry II.** - výuka varhanní improvizace, doprovodu liturgie a gregoriánského chorálu (vede Pavel Šmolík a další, přihlášky: ex.dum@svata-hora.cz)

Corpo Bandistico della Valle di Ledro v procesí s milostnou soškou Panny Marie

Bohoslužby na Svaté Hoře

Neděle:	6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin	Mše svatá Řeckokatolická svatá liturgie Modlitba posvátného růžence Zpívané nešpory
Pondělí - sobota:	6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin 16.30 hodin	Mše svatá Modlitba posvátného růžence
Svatost smíření:	Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.	
Svatost křtu:	Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.	
Svatost manželství:	Je třeba, aby se zájemci o tuto svatost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.	

- Ve středu** od 18.00 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
Ve čtvrtek po odpolední mši svaté je adorace.
V pátek v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin je mariánská pobožnost s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
V sobotu po mši svaté v 9.00 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
V postní době je křížová cesta v pátek od 16.30 hodin a v neděli od 15.00 hodin.
V květnu po odpolední mši svaté je denně kromě čtvrtku a neděle májová pobožnost.
3. neděle v měsíci přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00 hodin; 13.00 - 15.30 hodin

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje:	Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261	Otevírací doba prodejny:	
Odp. osoba:	Martina Jechortová	po - so:	I. - III.: 10 - 15 hodin IV. - V.: 9 - 16 hodin VI. - VIII.: 9 - 17 hodin IX. - X.: 9 - 16 hodin XI. - XII.: 10 - 15 hodin
Tel.:	+420 318 429 943, +420 731 619 800	ne:	I. - XII.: 9 - 17 hodin
Fax:	+420 318 429 934		
E-mail:	prohlidka@svata-hora.cz		
E-shop:	http://shop.svata-hora.cz		

Expozice Svatohorského poutního muzea:

Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny. Vstupné: 10 Kč, v rámci prohlídky zdarma

Průvodcovská služba:

Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s výkladem. V. - IX. v otevírací době expozice a prodejny, IV. a X. o víkendech. Poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. V jiných případech je možné zajistit prohlídku po předchozí domluvě. Prohlídku větších skupin a cizojazyčnou prohlídku (německy, anglicky, italsky, rusky) je nutné objednat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč, cizojazyčný výklad: 70 Kč / 50 Kč, děti do 6 let zdarma

"Svatá Hora v čase i nad časem":

Zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a návštěvu Svatohorského poutního muzea. Ke zhlédnutí v otevírací době prodejny

Vstupné: 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné: 130 Kč

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II - 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Josef Michalčík, CSSR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedicí zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

U příležitosti návštěvy papeže Benedikta XVI. v České republice jsme vydali

pamětní minci

Parametry vydané mince:

průměr: 30 mm, síla: 2 mm,
materiál: mosaz,
balení: čirá plastová kapsle

Cena mince: 100,- Kč

Minci je možné zaslat také na dobírku.
(poštovné je 69,- Kč)
Nad 5 ks mincí neúčtujeme poštovné.

Objednávky:

internet: www.papezmince.cz
email: sm@sacromontana.cz
telefon: 731 619 800
SMS: 603 241 841
poštou: Sacromontana, s.r.o.,
Svatá Hora 592, 261 01 Příbram II

Ledereréni na Sväté Hoře po devädesiatí rokoch